

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce **J. P.**, zastoupeného Mgr. Filipem Smějou, advokátem se sídlem v Praze 3, Slavíkova 6, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Praze**, se sídlem v Praze 2, Žitná 12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2005, č. j. 7 Ca 233/2003 – 18,

t a k t o :

- I. Žádost žalobce o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti **se z a m í t á .**
- II. Zmeškání lhůty žalobcem k doplnění kasační stížnosti **se n e p r o m í j í .**
- III. Kasační stížnost **se o d m í t á .**
- IV. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce J. P. se podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2005, č. j. 7 Ca 233/2003 – 18 a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 22. 12. 2005, č. j. 7 Ca 233/2003 – 18 zamítl jako nedůvodnou žalobu J. P. proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze (dále též „finanční ředitelství“) ze dne 9. 7. 2003, č. j. 6404/03-110, kterým byl k odvolání žalobce změněn dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Benešově (dále jen „správce daně“) ze dne 31. 5. 2002, č. j. 51194/02/021910/1310 tak, že dodatečně stanovený základ daně z příjmů fyzických osob za rok 1999 činí částku 2 716 476 Kč a částka dodatečně vyměřené daně za rok 1999 činí částku 947 140 Kč.

Městský soud především nepřisvědčil námitce žalobce o porušení jeho procesních práv správními orgány, která byla ostatně formulována pouze obecně. Relevantní neshledal ani výtku, že finanční ředitelství shodnou věc posuzovalo rozdílně od toho, jak ji

posoudilo v řízení o dodatečném stanovení daně za rok 1998. V rozdílných zdaňovacích obdobích se totiž jednalo vždy o jiný výdaj, byť mělo jít v obou případech o úhrady do zahraničí na účet JTB-ITD v souvislosti s účastí Českého olympijského výboru na olympijských hrách v Naganu. Městský soud, který nepřihlížel k tvrzením, jež nebyla obsažena v předmětné žalobě, a neprovedl navržený důkaz „srovnáním výsledků odvolacího řízení ve věci daně z příjmů stěžovatele za roky 1998 a 1999“, proto dospěl ke shodnému závěru se správními orgány, že žalobce neunesl důkazní břemeno. Žalobce totiž v daňovém řízení neprokázal oprávněnost (vynaložení výdaje a jeho použití na dosažení, zajištění a udržení příjmů) uplatněného výdaje ve výši 153 811,23 Kč, který měl být uskutečněn ve prospěch dodavatele služeb - japonské společnosti JTB-ITD Tokio (dále jen „JTB-ITD“).

Proti tomuto rozsudku městského soudu, který byl doručen zástupci žalobce P. B., daňovému poradci dne 3. 1. 2006, podal pověřený zaměstnanec žalobce Mgr. P. P. blanketní kasační stížnost ze dne 17. 1. 2006, v níž vůbec nebylo uvedeno, v jakém rozsahu a z jakých důvodů, je rozsudek napadán.

Usnesením městského soudu ze dne 14. 2. 2006, č. j. 7 Ca 233/2003 - 34 byl žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) vyzván, aby ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení tohoto usnesení odstranil nedostatky kasační stížnosti ze dne 17. 1. 2006 a zaslal soudu dva stejnopisy doplnění tohoto mimořádného opravného prostředku, v němž bude uvedeno, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je rozsudek městského soudu napadán. Současně byl stěžovatel tímto rozhodnutím upozorněn na to, že nebude-li kasační stížnost ve stanovené lhůtě řádně doplněna, bude řízení o kasační stížnosti odmítnuto. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 17. 2. 2006 prostřednictvím pověřeného zaměstnance.

Dne 20. 3. 2006 bylo městskému soudu ze strany zástupce stěžovatele Mgr. Filipa Směji, advokáta, předloženo sdělení, v jehož rámci požádal o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti o 14 dnů.

Stěžovatel pak kasační stížnost doplnil prostřednictvím svého zástupce až dne 19. 4. 2006, když toto doplnění kasační stížnosti předal k poštovní přepravě dne 18. 4. 2006. V doplnění především požádal o prominutí zmeškání lhůty k doplnění kasační stížnosti a uvedl, že kasační stížnost opírá o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Byl přesvědčen, že městský soud nesprávně aplikoval ustanovení § 24 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění platném pro rok 1999 (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Městský soud rovněž pochybil i tím, že napadené rozhodnutí nezrušil pro podstatné porušení zákona v ustanoveních o řízení před správními orgány, které mohlo mít vliv na zákonnost, neboť správní orgány neprovedly jím navrhované důkazy. Tento postup nadto městský soud, shodně jako finanční ředitelství, ani nikterak neodůvodnil. Rozsudek je nepřezkoumatelný i pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů, když městský soud nezdůvodnil, proč v kontextu ustanovení § 24 zákona o daních z příjmů nezohlednil různé právní posouzení výdajů stěžovatele v roce 1998 a 1999 a neuznal jej oprávněným.

Finanční ředitelství v Praze ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že dotčená částka nebyla uznána jako daňově uznatelný náklad z toho důvodu, že stěžovatel neprokázal souvislost této platby s jeho podnikatelskou činností ve smyslu ustanovení § 24

odst. 1 zákona o daních z příjmů. Ani údaje z dotčené faktury nekorrespondují s údaji o platbách evidovaných v účetnictví stěžovatele. Návrh na výrok rozhodnutí o kasační stížnosti však finanční ředitelství nepodalo.

Podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti přitom nelze prominout. Podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. pak platí, že nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc.

Podle ustanovení § 120 s. ř. s. platí, že není-li v ustanoveních dílů 1 a 2 stanoveno jinak, užití se přiměřeně ustanovení části třetí hlavy I (tj. ustanovení § 32 až 64 s. ř. s.).

Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a stěžovatel má přitom mimo jiné povinnost označit rozsah napadení rozhodnutí krajského soudu; takovým rozsahem a důvody kasační stížnosti se zákonem stanovenými výjimkami je pak Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Na rozdíl od řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kdy ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. výslovně uvádí, že rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body, lze jen ve lhůtě pro podání žaloby; v řízení o kasační stížnosti soudní řád správní takovou koncentraci řízení nezakotvuje. O rozšíření kasační stížnosti na výroky dosud nenapadené a rozšíření důvodů kasační stížnosti se hovoří pouze v ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s., a to v souvislosti s výzvou soudu k doplnění náležitostí kasační stížnosti v jednoměsíční lhůtě. Tato jednoměsíční lhůta má zákonem jednoznačně stanovený počátek, a to okamžikem doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání; pokud taková výzva nebyla vůči stěžovateli soudem učiněna, nelze na danou věc aplikovat ustanovení § 106 odst. 3 věta druhá s. ř. s., podle kterého může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody jen v této lhůtě. Pokud je však stěžovatel vyzván k doplnění náležitostí kasační stížnosti postupem podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s., může rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody jen ve lhůtě jednoho měsíce v tomto ustanovení uvedené, nebyla-li na včasnou žádost stěžovatele tato lhůta prodloužena soudem. Soudní řád správní tedy v řízení o kasační stížnosti zakotvuje koncentraci řízení pouze pro případ, kdy je stěžovatel vyzván k doplnění kasační stížnosti postupem podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s.; soud již proto nemůže přihlížet ke stížnostním námitkám uplatněným po uplynutí lhůty podle § 106 odst. 3 s. ř. s. (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. I. ÚS 390/05 a nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 3. 2007, sp. zn. II. ÚS 136/06).

Stěžovatelem podaná kasační stížnost byla pouze blanketní, aniž by v ní, v rozporu s ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s., stěžovatel řádně uvedl rozsah této stížnosti a důvody, které jej vedly k jejímu podání. Kasační stížnost v této podobě byla s ohledem na dispoziční zásadu neprojednatelná, protože Nejvyšší správní soud je, se zákonem stanovenými výjimkami, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Městský soud proto důvodně vyzval stěžovatele usnesením ze dne 14. 2. 2006, č. j. 7 Ca 233/2003 - 34 k doplnění chybějících náležitostí kasační stížnosti ve lhůtě jednoho měsíce od jeho doručení. Usnesení bylo zmocněnému zaměstnanci stěžovatele doručeno dne 17. 2. 2006. Lhůta k doplnění kasační stížnosti pak ve smyslu ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. marně uplynula dne 17. 3. 2006. Jen v této lhůtě mohl stěžovatel rozšířit svou blanketní kasační stížnost o výroky soudu doposud nenapadené a rozšířit i její důvody. Toto však stěžovatel neučinil. Kasační stížnost v této podobě (blanketní) je neprojednatelná, protože v ní především nejsou uvedeny důvody, pro které stěžovatel rozsudek městského soudu napadá.

Lhůtu k doplnění kasační stížnosti nebylo možno ani prodloužit ve smyslu ustanovení § 106 odst. 3 věty třetí s. ř. s., neboť sdělení stěžovatele obsahující žádost o prodloužení lhůty bylo soudu doručeno (osobně) až dne 20. 3. 2006, tedy až po té, kdy lhůta k doplnění kasační stížnosti uplynula. Přitom z dikce ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. „Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc“ vyplývá, že pokud nebyla žádost o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti podána včas, nelze ji již vůbec prodloužit. V této věci zástupce stěžovatele žádost o prodloužení lhůty nepodal v době, kdy zákonná jednoměsíční doba ještě běžela, ale jak již bylo uvedeno, až po jejím marném uplynutí dne 20. 3. 2006. Žádost ze dne 20. 3. 2006 proto nelze považovat za „včasnou žádost“, jak má na mysli ustanovení § 106 odst. 3 věta třetí s. ř. s. Z tohoto důvodu proto nebylo možno žádosti stěžovatele o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti vyhovět a musela být zamítnuta. Nebyly shledány ani vážné a omluvitelné důvody k prominutí zmeškání lhůty k doplnění kasační stížnosti (§ 40 odst. 5 s. ř. s.). Tímto důvodem není prodlení původního zástupce stěžovatele s dodáním podkladů pro doplnění kasační stížnosti, jakož i složitost a obsáhlost daného případu. Ani tyto tvrzené okolnosti totiž nebránily včasnému podání pouhé žádosti o prodloužení lhůty v běžící jednoměsíční lhůtě do 17. 3. 2006, když plná moc zástupce stěžovatele je datována již dnem 13. 3. 2006. Nadto nelze přehlédnout ani skutečnost, že následně městskému soudu doručené doplnění kasační stížnosti dne 19. 4. 2006 nebylo podáno ani v žádané lhůtě 14 dnů od 20. 3. 2006.

Samotnou otázkou včasnosti podání žádosti o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval již dříve, a to v rozsudku ze dne 27. 5. 2003, č. j. 3 Ads21/2003 - 40, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 195/2004. Vylovil v něm právní názor, že je-li stěžovateli ve smyslu ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. stanovena lhůta k doplnění náležitostí kasační stížnosti a teprve po uplynutí této lhůty stěžovatel zašle soudu žádost o její prodloužení, soud k takové žádosti nepřihlédne a kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítne, nelze-li pro nedostatek náležitostí kasační stížnosti v řízení pokračovat.

Nejvyšší správní soud při svém rozhodování proto nemohl přihlížet k námitkám stěžovatele, které byly uplatněny až po uplynutí lhůty podle § 106 odst. 3 s. ř. s. Jelikož kasační stížnost neobsahovala nejpozději dne 17. 3. 2006 žádný z důvodů uvedených pod písmeny a) až e) ustanovení § 103 s. ř. s. a skutkovou a právní argumentaci k nim, Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost proti napadenému rozsudku městského soudu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. pro nedostatek jiných podmínek řízení.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. února 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu